

DESIRE®

A romantic scene of a man and a woman about to kiss. The man is leaning over the woman, who is lying down. They are in a bedroom setting with curtains in the background. The woman is wearing a purple top and a necklace. The man is wearing a dark shirt. The overall mood is intimate and sensual.

Jules Bennetová
Zasněžená
tajemství

 HARLEQUIN®
TM

JULES BENNETTOVÁ

ZASNĚŽENÁ
TAJEMSTVÍ

PŘEKLAD

JANA VRBACKÁ

Milá čtenářko,

o tom, že cesty lásky jsou nevyzpytatelné, vyprávějí vlastně všechny mé příběhy a nejinak je tomu i tento měsíc. Jak se vlastně stane, že ze dvou lidí, kteří se neznají, jsou najednou dvě blízké bytosti? Někdy se lidé mohou sblížit nejprve fyzicky, a teprve pak následuje hlubší poznávání se i na dalších úrovních. To je příklad počátku vztahu hrdinů povídky Zasněžená tajemství. Jindy se naopak partneři domnívají, že fyzickému rozměru vztahu ani nedají šanci. To je zase představa hrdinů romace Nevěstou pro peníze. V každém případě to zajiskření a zaujetí, ten zázrak, který člověka rozechvěje a napumpuje mu do žil spoustu energie, to dychtění... to jsou tak krásné počátky partnerství, že se k nim rádi vracíme jak ve vzpomínkách, tak si o nich i rádi počteme, že? Mé příběhy jsou tady od toho. Přeju Vám příjemnou četbu.

*S láskou
Váš Harlequin*

Jules Bennetová

**ZASNĚŽENÁ
TAJEMSTVÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Snowed In Secrets

První vydání:
Harlequin Books, 2022

Překlad:
Jana Vrbacká

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2022 by Jules Bennett
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9835-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9836-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9837-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Ahoj, Merle.“

Sara Hawthorneová pozdravila majitele baru Stará palírna objetím, pak se kousek poodtáhla a vrhla na staršího vdovce milý úsměv. Ne všichni klienti Andělské pečeti jí byli tak blízcí jako Merle Allen. Z lihovaru, který patřil jí a jejím sestrám, odebíral bourbon od prvního dne a byl spíš přítel než zákazník.

Když Sara a její dvě sestry Delilah a Elise před pár lety lihovar založily, Merle byl jedním z jejich největších fanoušků. Řekl jim, že až otevřou první sud desetiletého bournonu, chce být první, kdo ho dostane. Sara se ráda v jeho baru jednou za čas zastavila, aby se s ním viděla a taky si jen tak odpočinula a vyčistila si hlavu.

A právě teď se skutečně potřebovala odreagovat. Před svátky byla spousta práce a neměla skoro žádný čas jen pro sebe.

„Jak se daří mé nejoblíbenější dodavatelce bourbonu?“ zeptal se Merle a opřel se rukou o lesklý mahagonový bar.

„Tohle určitě říkáš i mým sestrám,“ zasmála se Sara a naklonila se k němu přes barový pult.

Merle pokrčil rameny. „Všechny jste moje nejoblíbenější, co víc k tomu dodat?“ V modrých očích se mu zablesklo humorem a zasmál se. Pak ukázal směrem k jednomu z VIP salónek. „Co kdybys šla rovnou dovnitř a posadila se? Přinesu ti něco, co tě zbaví všech starostí.“

Sara naklonila hlavu. „Proč si myslíš, že mám starosti?“

Usmál se, zavrtěl hlavou a otočil se za pultem. „Mám bar. O lidských starostech toho vím hodně. Takže se běž v klidu posadit.“

Sara usoudila, že Merle má určitě zkušeností dost, pokud jde o lidské strasti a bolavá srdce, a poslechla ho. Jako obvykle zamířila ke svému oblíbenému salónku v zadní části baru.

Merle interiér baru zařídil naprosto dokonale a se znalostí věci. Každý ze salónků měl jiné téma a výzdobu, ale ona měla nejraději útulné prostředí salónku Bílá whisky. Název odkazoval na nedozrálý čerstvý bourbon. Všechny prostory ve Staré palírně měly odpovídající tematické názvy z procesu dozrávání bourbonu a odpovídala tomu také jejich atmosféra, vyhovující všem zákazníkům, jak pánům, tak i dámám.

Cestou do zadní části baru prošla Sara kolem salónků Žitná a Sladovna. Oba byly téměř zaplněny páry nebo skupinkami přátel, kteří se smáli a vychutnávali si svou skleničku. Když pokračovala širokou chodbou s tlumeným osvětlením, připomínajícím staré plynové lucerny, pocítila smutek a bolest.

S bolestí přišly i výčitky svědomí. Přece měla ze svých sester radost. Vlastně z nich byla nadšená. Obě našly štěstí a lásku svého života. Elise odjela s Antoniem do tropů na líbánky na Fidži a Delilah se usmířila se svou životní láskou Camdenem poté, co se málem rozešli a ocitli se téměř na pokraji rozvodu.

Pocit smutku a samoty, se kterým žila Sara až příliš dlouho, už se pomalu stával její součástí. Nebylo ale proč smutnit ani na sestry žárlit, což koneckonců neměla v povaze. Sara věděla, že její čas přijde a svou lásku najde taky. Byla si tím jistá. A čekání na vysněného rytíře v lesklé zbroji určitě stálo za to. Ne že by potřebovala, aby ji někdo zachraňoval, ale nevadilo by jí, kdyby se občas měla o koho opřít.

Toužila, aby ji někdo držel za ruku, tulil se k ní na gauči po celodenní práci a povídal si s ní úplně o všem a o ničem. Toužila po polibcích na čelo a náhodných esemeskách se zprávou „*Miluju tě*“ během dne.

Sara odsunula staré dubové dveře a čekala, že v salónku bude stejně plno jako v jinde, ale na jedné z čalouněných bílých pohovek seděl jen jeden pár. Takže tu bude mít nakonec i tolik vítané soukromí.

Perfektní. Chtěla si jen utřídit myšlenky a trochu si odpočinout od shonu poslední doby. Přípravy na Elisinu a Antoniovu svatbu byly skutečně hektické a Sara byla moc ráda, že se všechno tak dokonale vydařilo.

Zámek Andělská pečeť byl tak oficiálně otevřen pro pořádání svatebních obřadů a oslav. Sestry si mohly odškrtnout další splněnou položku ve svém podnikatelském plánu. Dílčích milníků už za sebou měly celou řadu a všechny se jim zatím dařilo úspěšně plnit.

Destilerie Andělská pečeť vznikla před dvanácti lety ve starém opuštěném zámku v kopcích Benton Springs v Kentucky. Sestry si toto jedinečné místo na první pohled zamilovaly a věděly, že právě díky tomuto historickému místu se budou od ostatních palíren odlišovat. Nemluvě o tom, že jejich podnik byl v kraji jediným, který vlastnily a provozovaly ženy. Musely se hodně snažit, aby nad konkurencí získaly výhodu. Vyniknout v oboru, ve kterém dominují muži, byla velká výzva. Cesta k úspěchu nebyla jednoduchá, ale o to byla zajímavější.

Sara se otočila a vydala se na opačnou stranu salónku. V tu chvíli se jí zatajil dech a podlomila kolena.

Nikdy v životě nezažila tak čistý záblesk touhy. Ale muž na pohovce jí málem vyrazil dech. Nevšimla si ho hned, když vešla, a netušila, jak mohla někoho tak nápadného přehlédnout. Tmavé vlasy, stín strniště na tvářích, černé kalhoty od obleku, sněhově bílá košile a černá vesta. Jako by sestoupil z filmového plátna třicátých let. Na noblesním, sebejistém a elegantním

muži rozhodně bylo něco, co ji nemohlo nechat chladnou.

Proboha, pomyslela si a zamrkala. Rychle odvrátila pohled v obavách, že ji někdo přistihne, jak na něj zírá. Muže, který vypadá takhle, určitě všichni okukují v jednom kuse, a ona dozajista nebyla první. Zvláštní bylo, že tu byl takový fešák v sobotu večer úplně sám. Jeho doprovod si musel na chvíli odskočit, jinak to nebylo možné. Sara se tedy usadila v přední části salónku.

„Myslel jsem si, že tě najdu na tvém oblíbeném místě.“

Otočila se a uviděla Merleho s malým prkénkem se sýry, ovocem a ořechy a táckem se čtyřmi různými skleničkami. Věděl, že tenhle salónek miluje a nikdy jinam nechodí. Musela se usmát a chtěla mu pomoci odnést sýry a pití.

„Kdepak, zlato,“ zavrtěl hlavou a o krok ustoupil. Mile se na ni usmál. „Jen mi pověz, kde budeš sedět, a já ti to tam donesu.“

Sara se rozhlédla po prostorném salónku a pohledem se srazila se sexy neznámým v rohu místnosti. Sotva znatelně se na ni pousmál a Saru polilo naprosto nečekané horko a zasáhla ji vlna touhy.

Chtíč byla jedna věc, ale tahle touha byla něco docela jiného.

Hleděl jí do očí a dočista ji svým úsměvem okouzlit. Určitě tu s ním nikdo nebyl. Jak bylo možné, že je tu takový mužský úplně sám?

Způsob, jakým se na ni zadíval, když se postavil na nohy, přiměl Saru pokrčit rameny a ignorovat vlastní nervozitu.

„Co třeba támhle?“ otočila se na Merleho a kývla k pohovce, obsazené neznámým mužem.

„Aha... ty ho znáš?“ zeptal se Merle.

Ne, ale doufám, že ho poznám.

Neznámý k nim přišel a obrátil pozornost na Merleho.

„Mohl bych dostat další desetiletý bourbon Andělská pečeť?“ zeptal se.

Ach, nejen že tu popíjel bourbon z jejího lihovaru, ale měl dokonce i hlas hebký jako whisky, který se dokonale hodil k jeho zevnějšku. Bože, jako by potřebovala ještě další důvody, proč ji tolik přitahoval.

„Samozřejmě, pane.“

„Já si to vezmu,“ řekla Sara a sáhla po prkénku se sýry a uzeninami. „Díky, Merle.“

„Kdybys ještě něco potřebovala, stačí říct.“ Merle kývl hlavou a šel zkontrolovat pár, sedící na druhé straně místnosti.

Sara přesunula pozornost zpět na neznámého a usmála se na něho. „Nechcete se se mnou podělit o tyhle dobroty?“ nabídla mu.

Muž povytáhl obočí a pokrčil rameny. „Vypadá to opravdu lákavě.“

„Merle je zlatíčko,“ usmála se. „Vždycky se mě snaží nakrmit, když sem přijdu.“

Úžasný neznámý se otočil a zamířil zpátky k pohovce, kde před chvílí seděl. Jakmile bylo prkénko a vzorky nápojů na medově zbarveném stole, sáhl po mobilu, ležícím na pohovce, a strčil si ho do kapsy.

„Posaďte se.“ Gestem ukázal na místo vedle sebe. „Chápu to správně, že se s majitelem dobře znáte?“

Sara se posadila, ale nechala mezi nimi dost místa. Sice byl sexy a hodně ji zaujal, ale pořád to byl neznámý člověk. Životního partnera by si našla ráda, ale nemyslela si, že se jí to podaří v baru. Rozhodně nechtěla působit jako nějaká zoufalka.

„Dalo by se to tak říct,“ odpověděla a natáhla k němu ruku na pozdrav. „Jsem Jane. Můžeme si tykat.“

Na poslední chvíli se rozhodla, že se mu představí svým druhým křestním jménem. To jen pro případ, že by se z něho vyklubal nějaký podivín a nechtěla by, aby věděl, kdo ve skutečnosti je.

Usmál se, pak se natáhl po její ruce a palcem jí jemně přešel po kloubech. Držel ji a zadíval se jí do očí.

„A já jsem Parker.“

Sara vyprostila ruku z jeho sevření, než by se dočista ztratila v jeho hlubokém hlase, tmavých očích a pevném stisku, který ji nutil přemýšlet, jestli je opravdu tak silný, jak se zdá. Čím se mohl takový muž živit? Cestoval a hezky se oblékal a boty měl šité na míru. Dělal do nemovitostí? Architekt? Určitě v něčem podnikal, ale v čem? Naklonila hlavu a přimhouřila oči. „Parker není vaše pravé jméno.“

„Možná ano, možná ne.“

Záhadný neznámý chtěl nechat věci tak, jak jsou. Ponechat si své tajemství.

„Pane.“ Nový číšník položil nápoj na stůl a ustoupil.

„Mohu vám ještě něco nabídnout?“

Sara zavrtěla hlavou, oči stále upřené do Parkerova obličeje.

„Zatím ne, děkujeme,“ prohlásil Parker, aniž by odtrhl oči od Sary.

Jakmile byli opět sami, sáhla Sara po jednom ze vzorků, které jí dal Merle. Vždycky jí dával ochutnat různé druhy bourbonu a whisky. To, že byla spolumatelkou destilerie Andělská pečeť, neznamenal, že by neměla mít přehled o konkurenci. Bylo dobré zjistit, co se nabízí na trhu a jaké je to ve srovnání s produkcí jejich firmy.

„Tak o čem si budeme povídat? O práci? Oblíbených barvách?“ zeptala se a zatočila skleničkou s jantarovým obsahem.

Parker se zasmál. „Mně by víc zajímalo, co tu děláš sama a tváříš se, jako bys na ramenou nesla všechnu tíhu světa.“

Takže i úplně cizí člověk si všiml, jak na tom jsem, pomyslela si Sara. Napadlo ji, jak asi vypadala, když sem přišla. Nepřekvapilo ji, že si toho všiml Merle, protože sem chodívala často a on ji docela dobře znal.

Ale tenhle muž? Možná vůbec nebyl obchodník nebo podnikatel. Třeba to byl doktor nebo terapeut.

Skvělé. To by jí ještě tak scházelo, aby se jí nějaký hezoun snažil dostat do hlavy a rozluštit celou její minulost. Nic horšího by jí nemohlo potkat.

„Vypadám snad smutná?“ zeptala se a nasadila svůj nejsmělejší úsměv v naději, že bude dostatečně přesvědčivá.

„Vypadáš, jako bys nechtěla být smutná,“ kontroval. Takže smělý úsměv a vyhýbavá odpověď nezabraly.

„Každý má své tajemství a já bych si to své ráda nechala jen pro sebe.“

Parker souhlasně přikývl, nebo chtěl spíš dát najevo, že ji chápe. Tak či onak, zadíval se na obsah své skleničky a jemně s ní zatočil.

Prohlížela si jeho tmavé, lehce rozčuchané vlasy, černé obočí a vějíř hustých řas. Jak je možné, že může být někdo tak sexy?

Byla ráda, že se rozhodla pro tenhle salonek a naražila tu na něj. Neměla náladu strávit večer sama.

„Ty máš ráda bourbon?“ zeptal se a zadíval se na ni.

„Kdo by ho neměl rád?“ odpověděla. „Tu jemnou, bohatou chuť, kterou mu dodává dubový sud, to, jak člověka zahřeje zevnitř.“

„Zdá se, že jsi docela znalec.“ Věnoval jí polovičatý úsměv a v koutcích očí se mu objevily jemné vrásky, což ho dělalo ještě víc sexy. „Tak co vlastně děláš?“

Sara zvedla skleničku. „Piju bourbon. A co ty?“

„Čekám v barech na sexy ženy.“

„A jak ti to jde?“

Parker pokrčil rameny. „To ti povím za pár hodin.“

No, nebyl ale roztomilý? Možná proto ji tak fascinoval. Přitažlivý, tajemný a zjevně se o ni zajímal. Trocha flirtování jí přece nemůže ublížit. Už nebyla na rande, ani nepamatovala. Tohle sice rande nebylo, ale mohlo by být. Vždyť neměla čas si někoho na rande najít, natož na ně jít.

Trocha flirtování, trocha pití... to nemohlo být vůbec na škodu a Sara věřila, že to je přesně to, co potřebuje. Vzhledem k tomu, že její sestry trávily čas se svými drahými polovičkami a na společné akce už neměly volný čas jako dřív, musela se Sara o svou vlastní zábavu začít starat sama.

„Já vlastně organizuju různé akce,“ prozradila mu jen část pravdy o své práci. Také si chtěla zachovat své tajemství. „Starám se o to, aby se lidi dobře bavili a dobře mi za to zaplatili.“

„Zdá se, že tě to hodně baví.“

„Nic lepšího neznám,“ souhlasila. „A moje oblíbená barva je bílá, kdybys chtěl vědět něco osobního.“

Parker zvedl obočí. „Bílá? Nikdy jsem nepotkal nikoho, kdo by měl nejraději bílou.“

„Nikdy jsi totiž nepotkal nikoho, jako jsem já.“ Napila se bourbonu a usmála se na něho. „Bílá je nedoceněná a je to barva všech věcí, které mám ráda. Sladkosti, nádherné svatební šaty, které si v duchu představuju, mraky na obloze.“

Parker se zasmál a zavrtěl hlavou. Z toho výbuchu hlubokého smíchu jí přešel mráz po zádech. Koketovat s ním byla jedna věc, ale jakmile v ní začal probouzet takové závrtné pocity, musela ubrat plyn. Vždyť ho znala sotva dvacet minut. To, že se dobře oblékal, působil tajemně a sexy voněl, ještě neznamenal, že z toho setkání něco vzejde... i když by jí nevadilo vědět, jak dlouho se tu zdrží a třeba se s ním ještě někdy setkat.

Sara v hloubi duše věděla, že tam někde venku je muž právě pro ni. Byla si jistá, že jakmile uvidí *toho pravého*, okamžitě se jí zatočí hlava. Všechna tahle kliše měla odjakživa v hlavě a byla si jistá, že jednou ten den určitě přijde.

Ale do té doby si prostě bude užívat náhodných setkání jako bylo tohle.

„Zajímavý pohled na tvoji oblíbenou barvu,“

pokýval hlavou. „Takže ty akce, které organizuješ, budou nejspíš svatby, když jsi zmínila svatební šaty a to, že ráda děláš lidem radost.“

„Vlastně jsem právě práci na jedné svatbě dokončila,“ přiznala s úsměvem.

Elise byla krásná nevěsta a bez ohledu na to, že plánování svateb Sařinou hlavní pracovní náplní nebylo, brala svůj úkol smrtelně vážně. Těšilo ji připravovat velký den pro svoji sestru. Sara se na přípravách pořádně nadřela a díky její pečlivé práci proběhla sestřina svatba naprosto hladce. Nyní byly se sestrami připraveny nabízet svatby na klíč, a ještě spoustu dalších akcí. Nápadů měly spoustu a byl to jen další způsob, jak Andělskou pečeť odlišit od ostatních destilérií. Vždyť kdo by si nepřál mít svatbu na historickém zámečku?

Ona sama třeba taky jednou...

„Ale ty jsi svobodná.“

Parkerova slova ji přenesla zpět do přítomnosti a k jeho pronikavému pohledu.

„Jak víš, že nejsem vdaná?“ zeptala se.

Ukázal na její ruce. „Nosíš šperky, ale na prsteníčku nic. Taky nevypadáš jako ten typ, co by nechal manželka doma a šel si povídat do bourbon baru s cizím chlapem.“

„Možná jsem to jen vynechala ze seznamu svých koníčků.“

Parker se zasmál. „Jsi vtipná.“

„Ve skutečnosti si manželství moc vážím,“ uvedla svá slova na pravou míru. „Nejsem vdaná, ale až se jednou vdám, doufám, že budu dál chodit na takováto příjemná místa, jako je tohle, se svým manželem.“

„Bude to šťastný muž.“

Sara postavila prázdnou skleničku na podnos a vzala si další vzorek.

„Pokud existuje,“ zamumlala.

Když se s novou skleničkou na pohovce pohodlně

opřela, začala si Parkera opět prohlížet a tentokrát si dávala na čas. Vůbec jí nevadilo, že si toho všiml.

Muž jako on určitě pohledy žen přitahovat chtěl. Dbal na svůj vzhled a musel vědět, že je sexy. Že se z něho ženám podlamují kolena.

„Tenhle pohled trénuješ před zrcadlem?“ zeptal se a zvedl obočí.

„Jaký pohled?“

Parker natáhl ruku podél pohovky za její záda a trochu se k ní přiblížil.

„Svůdný.“

„Tobě připadá svůdný?“ pousmála se a pronikavě si ho změřila.

„Myslím, že moc dobře víš, co děláš,“ pronesl tiše a naklonil se ještě o kousek blíž. „Otázka je, co bys udělala, kdybych tvoji nabídku přijal?“